

Skatter bringes væsentlig ned under, hvad de nu beløber sig til. Den Højde, hvortil de direkte Skatter nu er bragt op, kan efter vor Mening ikke bibeholdes, uden at der lægges vort Erhvervslivs Genopblomstring yderst alvorlige Hindringer i Vejen.

Ved Siden af Skatter og Afgifter er Udbyttet af Statsvirksomheder den betydningsfuldeste Post paa Finanslovsforslagets Indtægtsside. Indtægt har den ganske vist ikke givet de senere Aar, og heller ikke i Aar vil den gøre det; men for næste Aar synes den højtærede Finansminister at ville stille os Balance i Udsigt. Vi haaber, han maa faa Ret deri; men saa gælder det ganske vist om, at Udgifterne kommer væsentlig ned. Om nogen særlig Tilvækst i Indtægterne bliver der i alt Fald ikke Tale, saa længe ikke Trafikken ganske betydeligt forøges; thi at Statsbanernes Takster — og noget lignende gælder tillige Post- og Telegrafvæsenet — er kommet alt for højt op, er vistnok en given Sag. De maa utvivlsomt sættes adskilligt ned, hvis Publikum ikke helt skal jages bort fra Benyttelsen af disse Statsvirksomheder — dette gælder selvfølgelig navnlig Statsbanerne. Havde man i rette Tid, i den opadgaaende Periode, da vi Gang paa Gang opfordrede dertil, forhøjet Taksterne, havde Statsvirksomhederne sikkert været bedre stillede. Nu kom den sidste Forhøjelse af Taksterne, som den radikale Regering just naaede at tage Initiativet til, inden den maatte forsvinde, netop samtidig med Tilbagegangen, og Resultatet er blevet yderlig daarligt. Den stramme Kulpris, Statsbanerne vedbliver at slæbe paa, gør det selvfølgelig kun værre, og Haabet til Fremtiden maa da knyttes dels til, at de dyre Kul endelig en Gang bliver brugt op, dels til Virkningerne af Sparekommissionens Anvisninger.

Allerede ved Tillægsbevillingslovens tredje Behandling udtalte jeg om Statsbanetaksterne, at „Skruen er drejet saa stærkt, at den er ved at gaa over Gevind“ — der maa foretages Takstændringer, som animerer til stærkere Brug. Dette gælder ikke mindst Godstaksterne, hvor en Prisreduktion utvivlsomt vil bidrage til atter at tilføre Statsbanerne en Del af den Trafik, som ved de nuværende Takster er gaaet over til Lastautomobilerne, samtidig med

at Erhvervene lettes under den Krise, i hvilken de befinder sig.

Ligesom det er saa temmelig unyttigt at drøfte Finansernes Stilling paa Grundlag af det nu foreliggende Materiale, er det et Spild af Tid, om man i Dag vil gaa ind paa en detailleret Undersøgelse af det Spørgsmaal, der maa interessere os alle saa levende, og som inden længe maa føres til en Afgørelse: Statens Forhold til Erhvervs krisen og den abnormt store Arbejdsløshed. Ligesom Regeringen, efter Statsministerens Udsagn, vil vente med at udtale sig derom, indtil den bebudede Betænkning er afgivet, vil ogsaa jeg lade dette Spørgsmaal ligge til den Tid og forbeholde mit Parti senere at tage Ordet derom. Dog kan jeg ikke undlade allerede i Dag at pointere, at det konservative Folkeparti af Regeringen venter en fordomsfri Overvejelse af disse vigtige Spørgsmaal ud fra den Betragtning, at Industrien er uundværlig i Danmark, og med det Formaal at samle Landets borgerlige Elementer om en økonomisk Politik, der kan holde os udenfor alle socialdemokratiske Eksperimenter.

Industriens Nødstilstand, der — som det nu er fastslaaet i Nationalbankens Aarsberetning — for den væsentligste Del er begrundet i den Konkurrence, som Tyskland med sin lave Valuta har paaført dansk Produktion, er imidlertid ikke den eneste Aarsag til, at de arbejdsløses Tal er saa stort, som det officielt opgives. Noget skyldes dette store Tal formentlig uheldige Reminiscenser fra Fortiden, selv om en Del af de permanente arbejdsløse allerede er forsvundet; Resten af dem vil man forhaabentlig faa skaffet til Side ved den forestaaende Revision af Arbejdsløshedslovgivningen.

En anden og sikkert meget større Del af den store Arbejdsløshed skyldes den fortsatte Stilstand i Byggeriet trods de store Bevillinger og de store Stats- og kommunale Tilskud til Nybygninger. Det viser sig desværre, at under de tilstedeværende Forhold tør eller kan det private Initiativ ikke tage rigtig fat; og det maa vist betragtes som ganske givet, at før dette sker, før det private Initiativ for Alvor tør gøre sig gældende, for Alvor tør gøre en Indsats, før vil der ikke blive